

פרשת נצבים

כי המצוה הזאת וגו' לא נפלאה היא ממך וגו' בפ"ך ובלבבך לעשותו (ל, יא)

ויש לדייק:

- א. "לא נפלאה היא ממך ולא רחוקה היא" - לכאורה זו חזרה.
ב. "לא בשמים היא ולא מעבר לים" - שוב חזרה.

ובספר "נפש יהונתן" כותב הרב יהונתן בנימין כהן זצ"ל: הדבר ידוע כי חוב מוטל על כל אחד מישראל לקיים כל התרי"ג מצוות. אולם יש מצוות שקשה לקיימן, קשה שיגיעו אליהן בכלל, כגון מצוות שילוח הקן, פדיון בכור וכדומה. אך כבר הורו לנו חז"ל שגם מצוות כאלו אפשר להשיג על ידי לימוד הלכותיהן. וכפי שאמרו חז"ל "כל העוסק בתורת עולה כאילו הקריב עולה".

והנה, מי יעלה לנו השמימה, הרי זהו דבר שהוא באמת בלתי אפשרי, אך מי יעבור לנו את הים הרי זה דבר שלא רק שאפשרי אלא נעשה יום יום על ידי הרבה אנשים סוחרים הנוסעים מעבר לים.

ועכשיו, יובן הפסוק. "כי המצוה הזאת אשר אנכי מצוך היום" דהיינו תרי"ג מצוות התורה, "לא נפלאה היא ממך" כלומר - לא תוכל לומר שאי אפשר לקיים, וגם "לא רחוקה היא" דהיינו, שהמצוה היא נדירה ורחוק ממך שיגיע הדבר לקיים אותה. "לא בשמים היא לאמר מי יעלה לנו השמימה" זה מדבר על המצוות שאי אפשר לכאורה לעשותם כגון אם אני כהן וצריך לקיים מצות קבורת המת, או אם אני ישראל ורוצה לקיים מצוות ברכת כהנים. "ולא מעבר לים היא" דהיינו, אותן מצוות שאי אפשר לומר שמן הנמנע לעשותן, אבל על כל פנים הם רחוקות וקשה לקיימן. על כל אלו אמר הכתוב "כי קרוב אליך הדבר מאד בפ"ך ובלבבך לעשותו". דהיינו, שתלמד את הפרשה של המצוה ותקח את מחשבתך במחשבה אמיתית לקיים את המצוה כשתיגיע לידך, ואז "לעשותו" - זה נחשב כאילו עשית אותה בפועל.

מקור: הרב שלמה לוינשטיין שליט"א